

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

3 กุมภาพันธ์ 2555

คณะกรรมการสิทธิเด็กแห่งสหประชาชาติ

การประชุมสมัยที่ 59

16 มกราคม – 3 กุมภาพันธ์ 2555

การพิจารณารายงานที่เสนอโดยรัฐภาคีภายใต้ข้อ 44 ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

สรุปข้อสังเกต : ประเทศไทย

1. คณะกรรมการพิจารณารายงานของประเทศไทย ฉบับที่ 3 - 4 (CRC/C/THA/3-4) ในการประชุมครั้งที่ 1682 และครั้งที่ 1683 (CRC/C/SR. 1682 and 1683) วันที่ 24 และ 25 มกราคม 2555 และมีสรุปข้อสังเกตซึ่งรับรองในการประชุมครั้งที่ 1697 เมื่อวันที่ 3 กุมภาพันธ์ 2555 (ดู CRC/C/SR.1697)

ความนำ

2. คณะกรรมการต้อนรับรายงานฉบับที่ 3 - 4 ของรัฐภาคี พร้อมรายงานคำตอบตามประเด็นข้อคำถามของคณะกรรมการ และขอชมเชยที่คำตอบมีลักษณะตรงไปตรงมาทำให้เข้าใจสถานการณ์เกี่ยวกับเด็กของ รัฐภาคี ได้ดียิ่งขึ้น คณะกรรมการชื่นชมการเจรจาที่มีลักษณะเปิดเผย ตรงไปตรงมา และสร้างสรรค์กับ คณะผู้แทนระดับสูงที่มาจากหน่วยงานหลายฝ่ายที่เกี่ยวข้อง

3. คณะกรรมการขอให้รัฐภาคีคำนึงว่า สรุปข้อสังเกตนี้จะต้องอ่านพิจารณาพร้อมกับสรุปข้อสังเกตที่ได้รับสรุปข้อสังเกตที่ได้รับรองต่อรายงานฉบับแรกภายใต้พิธีสารเลือกรับ เรื่อง การขายเด็ก การค้าประเวณี และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก (CRC/C/OPSC/THA/CO/1, 2012) และพิธีสารเลือกรับ เรื่อง ความเกี่ยวพันของเด็กในความขัดแย้งกันด้วยอาวุธ (CRC/C/OPAC/THA/CO/1, 2012)

I. มาตรการติดตามและความก้าวหน้าของรัฐภาคี

4. คณะกรรมการยินดีต่อการพัฒนาในทางบวกหลาย ๆ ด้านในช่วงเวลาการรายงาน รวมทั้งการรับรองมาตรการทางกฎหมายซึ่งได้มีการดำเนินไปด้วยเจตนารมณ์ที่ดำเนินการตามอนุสัญญา อาทิ

- (ก) พระราชบัญญัติการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2553
- (ข) พระราชบัญญัติศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553
- (ค) พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551
- (ง) พระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2551

- (จ) พระราชบัญญัติคุ้มครองผู้ถูกกระทำด้วยความรุนแรงในครอบครัว พ.ศ. 2550
- (ฉ) พระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550
- (ช) พระราชบัญญัติส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติ พ.ศ. 2550

5. คณะกรรมการรับทราบด้วยความขอบคุณสำหรับการให้สัตยาบันและการภาคยานุวัติต่อตราสารเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนดังต่อไปนี้

(ก) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญา เรื่อง ความเกี่ยวพันของเด็กในความขัดแย้งกันด้วยอาวุธ วันที่ 27 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2549 (ค.ศ. 2006)

(ข) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญา เรื่อง การขายเด็ก การค้าประเวณี และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก วันที่ 11 มกราคม พ.ศ. 2549 (ค.ศ. 2006)

(ค) อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ วันที่ 29 กรกฎาคม พ.ศ. 2551 (ค.ศ. 2008)

(ง) อนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือลงโทษอื่นที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรมหรือย่ำยีศักดิ์ศรี วันที่ 2 ตุลาคม พ.ศ. 2550 (ค.ศ. 2007)

6. คณะกรรมการต้อนรับและชื่นชมต่อนโยบายและแผนงานเพื่อส่งเสริมสิทธิและความเป็นอยู่ที่ดีของเด็ก รวมถึง

ก) นโยบายและแผนระดับชาติเรื่องการป้องกันปราบปรามและแก้ไขปัญหาการค้าเด็กและหญิงภายในประเทศและข้ามชาติ พ.ศ. 2555-2559

(ข) วาระแห่งชาติเกี่ยวกับเด็กและเยาวชน พ.ศ. 2551

(ค) แผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติสำหรับ พ.ศ. 2550-2559 (ค.ศ. 2007-2016)

II ประเด็นข้อกังวลหลักและข้อเสนอแนะ

ก. มาตรการทั่วไปสำหรับดำเนินการปฏิบัติ

(ข้อ 4 42 และ 44 วรรค 6 ของอนุสัญญา)

ข้อเสนอแนะฉบับก่อนหน้าของคณะกรรมการ

7. คณะกรรมการต้อนรับความพยายามของรัฐบาลในการดำเนินการตามการขอสังเกตสรุปเกี่ยวกับรายงานตามวาระฉบับที่ 2 ของรัฐบาล (CRC/C/THA/CO/2, 2006) อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการเสียใจที่ข้อเสนอแนะในเอกสารสรุปข้อสังเกตอีกจำนวนหนึ่งยังไม่ได้มีการติดตามผลเท่าที่ควร

8. คณะกรรมการกระตุ้นรัฐบาลให้ดำเนินการที่จำเป็นทั้งปวงเพื่อที่จะนำข้อเสนอแนะจากรายงานสรุปข้อสังเกตต่อรายงานฉบับที่ 2 ของรัฐบาลซึ่งยังไม่ได้มีการนำไปดำเนินการ หรือยังไม่ได้ดำเนินการเท่าที่ควร รวมทั้งในประเด็น เช่น การเก็บรวบรวมข้อมูล การไม่เลือกปฏิบัติ สัญชาติ การคุ้มครองความเป็นส่วนตัว การลงโทษต่อร่างกายในบ้าน การดูแลแบบทางเลือก เด็กที่อยู่ในเรือนจำที่มารดา สุขภาพวัยรุ่น เด็กผู้ลี้ภัยและเด็กผู้แสวงหาแหล่งพักพิง เด็กที่บุตรแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน แรงงานเด็ก และกระบวนการยุติธรรม คณะกรรมการขอให้รัฐบาลดำเนินการติดตามข้อเสนอแนะในสรุปข้อสังเกตของคณะกรรมการฉบับนี้ด้วยข้อสงวน (Reservations)

9. คณะกรรมการยินดีที่รัฐบาลได้ถอนข้อสงวนของอนุสัญญา ข้อ 7 ในเดือนธันวาคม พ.ศ. 2553 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการเสียใจที่รัฐบาลยังคงไม่ได้ดำเนินการถอนข้อสงวนของอนุสัญญา ข้อ 22

10. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีถอนข้อสงวนของอนุสัญญา ข้อ 22 และดำเนินมาตรการที่จำเป็น ทั้งปวงเพื่อคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือเด็กผู้ลี้ภัยและเด็กผู้แสวงหาแหล่งพักพิงในประเทศ

กฎหมาย

11. คณะกรรมการยินดีที่มีการตรากฎหมายหลายฉบับเกี่ยวกับสิทธิเด็กดังที่ได้กล่าวถึงไว้ในย่อหน้า 4 ของ เอกสารฉบับนี้ ทำให้กฎหมายภายในของประเทศมีความสอดคล้องกับหลักการและบทบัญญัติของอนุสัญญาคณะ กรรมการยินดีต่อการจัดตั้งอนุกรรมการภายใต้คณะกรรมการส่งเสริมการพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติซึ่งมีเป้าหมายเพื่อ ทบทวนกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญและอนุสัญญา อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลต่อ การบังคับใช้กฎหมายและการดำเนินการปฏิบัติที่ยังไม่แข็งขันและไม่เพียงพอ คณะกรรมการกังวลเป็นพิเศษกรณี พระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 ยังไม่ได้มีการทบทวนและขาดการนำไปปฏิบัติ และขาดแนวทางปฏิบัติ เกี่ยวกับบทบาทและความรับผิดชอบของหน่วยงานต่าง ๆ จากส่วนกลางไปจนถึงส่วนท้องถิ่น

12. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินมาตรการเพื่อทบทวนกฎหมายที่มีอยู่ในปัจจุบันต่อไป เพื่อให้ สอดคล้องกับหลักการและบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้ คณะกรรมการยังขอกระตุ้นให้รัฐภาคีดำเนินมาตรการที่ เหมาะสมเพื่อประกันว่าจะมีการนำกฎหมายของชาติไปดำเนินการให้เกิดประสิทธิผลอย่างเต็มที่ทุกระดับ และ ขอให้ทบทวนพระราชบัญญัติคุ้มครองเด็ก พ.ศ. 2546 และให้นำเสนอแนวทางการปฏิบัติที่ชัดเจนสำหรับการ ดำเนินการปฏิบัติ เพื่อให้คุ้มครองสิทธิเด็กได้ดียิ่งขึ้น

การประสานงาน (Coordination)

13. คณะกรรมการรับทราบว่าการกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) เป็นหน่วยงานหลัก รับผิดชอบการประสานงานและติดตามการปฏิบัติงานตามอนุสัญญา อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการเสียใจว่า นโยบาย เกี่ยวกับสิทธิเด็กและการดำเนินงานปฏิบัติ ได้มอบหมายหน่วยงานภายใต้การดูแลของกระทรวงพัฒนาสังคมและ ความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) หลายหน่วยงาน และมีการตั้งคณะกรรมการขึ้นมาหลายคณะภายใต้กฎหมายต่าง ๆ ทำให้นโยบายกระจุกกระจาย และปัญหาถ่ายทอดจากส่วนกลางสู่ท้องถิ่น ดังนั้นคณะกรรมการกังวลยิ่งขึ้น เกี่ยวกับการขาดนโยบายที่มีการบูรณาการครอบคลุมเรื่องสิทธิเด็กสำหรับใช้เป็นแนวทางการพัฒนาแผนงานและ โครงการ และระบบการตรวจสอบติดตามและการประเมินผล

14. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีประกันว่าจะมีการประสานงานดียิ่งขึ้นระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ และ คณะกรรมการต่าง ๆ ที่มีหน้าที่พัฒนานโยบายสิทธิเด็ก และการนำนโยบายสิทธิเด็กไปปฏิบัติ ซึ่งรวมถึง หน่วยงานและคณะกรรมการภายใต้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ คณะกรรมการ เสนอแนะให้รัฐภาคีกำหนดหน่วยที่สามารถเป็นแกนนำและดูแลงานโดยรวมให้เกิดผล เพื่อตรวจสอบติดตาม การดำเนินงานและการประเมินผลกิจกรรมเกี่ยวกับสิทธิเด็กครอบคลุมกระทรวงต่าง ๆ และครอบคลุมจากระดับ ส่วนกลางไปถึงท้องถิ่น คณะกรรมการเสนอแนะให้จัดทำนโยบายเกี่ยวกับสิทธิเด็กเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนา แผนงานและโครงการ และจัดตั้งระบบตรวจสอบติดตาม และประเมินผล

แผนปฏิบัติการระดับชาติ

15. คณะกรรมการรับทราบการจัดทำแผนพัฒนาเด็กและเยาวชนแห่งชาติสำหรับปี พ.ศ. 2555 – 2559 และ การกำหนดวาระแห่งชาติเกี่ยวกับเด็กและเยาวชนในปี พ.ศ. 2551 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการเสียใจต่อ การขาด ข้อมูลเกี่ยวกับการประเมินผลนโยบายแห่งชาติฉบับก่อนและขาดการประเมินผลในช่วงกลางของนโยบายและแผน ยุทธศาสตร์ระดับชาติด้านการพัฒนาเด็ก พ.ศ. 2550 – 2559 นอกจากนี้ คณะกรรมการกังวลว่า แผนฉบับใหม่ ครอบคลุมทั้งเด็กและเยาวชนจนถึงอายุ 25 ปี และไม่เป็นกรอบงานที่มีจุดเน้นเรื่องสิทธิเด็กที่มีประสิทธิภาพเพียงพอ ตามที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญา

16. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีนำเสนอผลการทบทวนและการประเมินนโยบายและแผนยุทธศาสตร์ระดับชาติด้านการพัฒนาเด็ก พ.ศ. 2550 – 2559 และประกันว่าแผนฉบับใหม่มีความพร้อมในการดำเนินการที่ทำให้สิทธิเด็กเกิดผลในทางปฏิบัติตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญา คณะกรรมการเสนอแนะเพิ่มเติมว่า แผนปฏิบัติการควรให้ความสำคัญพิเศษต่อเด็กที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และสอดคล้องกับแผนปฏิบัติการระดับภาคส่วน และแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11

การตรวจสอบที่เป็นอิสระ

17. คณะกรรมการรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับการจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติโดยเด็กและประชาชนสามารถติดต่อคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติได้ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลต่อข้อจำกัดการเข้าถึงและโอกาสร้องเรียนของเด็ก ตลอดจนการขาดแคลนหน่วยปฏิบัติงานเฉพาะสำหรับเด็กที่มีผู้เชี่ยวชาญและเจ้าหน้าที่ที่ได้รับการฝึกอบรมด้านนี้ และการไม่มีสำนักงานประจำภูมิภาคของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

18. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินมาตรการเพื่อปรับปรุงความตระหนักเกี่ยวกับคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติในประชาชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็ก และส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ นอกจากนี้ คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีจัดตั้งหน่วยงานพิเศษเพื่อให้เด็กเข้าถึงได้ง่าย และจัดสรรทรัพยากรบุคคล วิชาการ และการเงินเพื่อให้หน่วยงานนี้สามารถรับ ข้อร้องเรียน และรับมือเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิเด็กโดยที่รักษาความลับได้อย่างเหมาะสม คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีจัดตั้งสำนักงานในภูมิภาคเพื่อที่จะเสริมสร้างการปฏิบัติงานของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติให้ทั่วถึงทั้งประเทศ

การจัดสรรทรัพยากร

19. คณะกรรมการรับทราบข้อมูลเกี่ยวกับงบประมาณประจำปี พ.ศ. 2553 - 2554 ที่จัดสรรให้แก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ (พม.) จำแนกตามประเภทต่าง ๆ และงบประมาณที่จัดสรรด้านการศึกษาพื้นฐาน แต่ขาดข้อมูลเกี่ยวกับการจัดสรรงบประมาณให้แก่ภาคส่วนอื่น ๆ และงานด้านอื่น ๆ เพื่อใช้ในการดำเนินงานด้านสิทธิเด็กเต็มรูปแบบ คณะกรรมการกังวลว่างบประมาณที่ได้รับการจัดสรรให้แก่กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์คิดเป็นอัตราส่วนที่น้อยเพียงร้อยละ 0.5 ของงบประมาณแผ่นดินโดยไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่จะทำให้หน่วยงานประสานงานด้านสิทธิเด็กปฏิบัติหน้าที่ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

20. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีจัดหางบประมาณประจำปีโดยนำข้อเสนอแนะของคณะกรรมการที่แจ้งต่อที่ประชุมในวันที่จัดอภิปรายทั่วไปเมื่อ พ.ศ. 2550 เกี่ยวกับ “ทรัพยากรเพื่อสิทธิเด็ก - ความรับผิดชอบของรัฐ” (the Day of General Discussion in 2007 on Resources for the Rights of the Child – Responsibility of States) มาพิจารณาและที่พึงกระทำเป็นการเฉพาะคือ

(ก) จัดสรรงบประมาณให้เพียงพอเท่าที่เป็นไปได้มากที่สุดให้สอดคล้องกับบทบัญญัติข้อ 4 ของอนุสัญญา เพื่อดำเนินงานสิทธิเด็กและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการเพิ่มงบประมาณให้แก่ภาคสังคม

(ข) สร้างขีดความสามารถต่อการใช้นวัตกรรมที่เน้นประเด็นสิทธิเด็ก (a child rights approach) เพื่อพิจารณาจัดสรรงบประมาณประจำปี และดำเนินการให้มีระบบสืบค้น ตรวจสอบติดตาม และประเมินผลการจัดสรรและการใช้จ่ายงบประมาณสำหรับเด็กโดยทุกภาคส่วนและหน่วยงานในระดับท้องถิ่นตลอดกระบวนการงบประมาณ ซึ่งจะช่วยให้เห็นภาพรวมการลงทุนสำหรับเด็ก คณะกรรมการกระตุ้นให้ใช้ระบบการติดตามนี้สำหรับการประเมินผลกระทบต่าง ๆ (Impact assessments) ต่อประเด็นที่ว่าทำอย่างไรให้การลงทุนจากทุกภาคหรือในระดับส่วนท้องถิ่นเอื้อประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก ทั้งนี้กำหนดให้มีการวัดผลกระทบของการลงทุนดังกล่าวในมิติเด็กชายและเด็กหญิงด้วย

(ค) ประเมินความต้องการงบประมาณอย่างครอบคลุม และจัดสรรงบประมาณให้ชัดเจนสำหรับงานที่ช่วยแก้ไขความไม่เสมอภาคและความเหลื่อมล้ำในตัวของชีวิตต่าง ๆ ตามลำดับ อาทิ เพศ ภาวะทุพพลภาพ สุขภาพ การศึกษา มาตรฐานการครองชีพ และที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับสิทธิเด็ก

(ง) นิยามแนวงบประมาณเชิงกลยุทธ์และการจัดสรรงบประมาณให้แก่เด็กด้อยโอกาสหรือเด็กในสถานการณ์เปราะบางของภาคส่วนและท้องถิ่น ซึ่งอาจต้องกำหนดมาตรการทางสังคมชั่วคราว รวมทั้งการปฏิบัติในเชิงเน้นย้ำ และประกันว่า แนวงบประมาณเชิงกลยุทธ์และการจัดสรรงบประมาณจะมีการดำเนินการแม่ในสถานการณ์วิกฤติเศรษฐกิจ ภัยธรรมชาติ หรือในสถานการณ์ฉุกเฉินอื่น ๆ

การทุจริต

21. คณะกรรมการรับทราบความพยายามรัฐภาคีในการต่อสู้กับปัญหาการทุจริตซึ่งเป็นพัฒนาการในเชิงบวก อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลเกี่ยวกับรายงานที่บ่งชี้ว่าการทุจริตยังคงแพร่หลาย อาทิ เทศบาลและเจ้าหน้าที่ท้องถิ่น และเจ้าหน้าที่หน่วยงานบังคับใช้กฎหมายที่มีการยกยอกทรัพยากรโดยมิชอบซึ่งทรัพยากรเหล่านี้อาจใช้เพิ่มประสิทธิภาพของนโยบายรัฐบาลและแผนงานที่คุ้มครองสิทธิของเด็ก

22. คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีเพิ่มความพยายามในการต่อสู้กับปัญหาการทุจริตในทุกระดับและทุกภาคส่วน รวมทั้งพัฒนาและดำเนินการป้องกันและปราบปรามการทุจริตที่จริงจัง จัดให้มีการรณรงค์ต่อต้านการทุจริตและการเพิ่มความสามารถเชิงสถาบันในการตรวจหา สืบสวน และการดำเนินคดีกรณีทุจริต

การรวบรวมข้อมูล

23. คณะกรรมการรับทราบถึงการจัดตั้งศูนย์สารสนเทศแห่งชาติและสำนักงานสถิติแห่งชาติที่มีการเก็บรวบรวมข้อมูลบางประการเกี่ยวกับสิทธิเด็กและระบบฐานข้อมูลเกี่ยวกับเด็กพิการ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลต่อการขาดระบบการจัดเก็บข้อมูลที่ครอบคลุมทุกด้านตามอนุสัญญาที่ช่วยในการประเมิน การวิเคราะห์สถานการณ์ และการประเมินข้อมูลและสารสนเทศด้านกฎหมาย นโยบาย แผน และแผนงานสำหรับเด็กบนพื้นฐานของอนุสัญญา

24. คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีสร้างขีดความสามารถ และจัดทำระบบการจัดเก็บและรวบรวมข้อมูลที่ครอบคลุมซึ่งใช้วิเคราะห์และประเมินข้อมูลเกี่ยวกับความก้าวหน้าในการดำเนินการด้านสิทธิเด็ก และข้อมูลพื้นฐานสำหรับกำหนดแนวนโยบายและแผนงานเพื่อดำเนินการตามบทบัญญัติของอนุสัญญา ข้อมูลควรจำแนกตามอายุ เพศ ตำแหน่งภูมิศาสตร์ ชาติพันธุ์ และภูมิหลังทางด้านเศรษฐกิจ และสังคมของเด็กทุกคน

การเผยแพร่และการสร้างความตระหนัก

25. คณะกรรมการกังวลว่ายังไม่มีโครงการศึกษาแก่สาธารณชนที่เป็นระบบและต่อเนื่องรวมทั้งการรณรงค์ให้ได้รับทราบเกี่ยวกับสิทธิเด็กเพื่อยกระดับความตระหนักของสาธารณชนในวงกว้างรวมทั้งเด็กและครอบครัว

26. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินการที่จำเป็นเพื่อดำเนินแผนงานด้านข้อมูลและการสื่อสารที่เหมาะสม รวมทั้งการรณรงค์เพื่อสร้างเสริมความตระหนักของสาธารณชนรวมถึงเด็กเกี่ยวกับหลักการและบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้ คณะกรรมการสนับสนุนให้รัฐภาคีเร่งรัดความพยายามในการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับอนุสัญญาฉบับนี้ให้แก่ผู้ปกครอง สาธารณชนในวงกว้างกว่าเดิม และเด็ก รวมทั้งการใช้สื่อที่เหมาะสมกับเด็กในชุมชนที่มีสถานะทางสังคม-เศรษฐกิจ และสังคม-วัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ตลอดจนผู้ออกกฎหมาย และผู้พิพากษาโดยประกันว่าหลักการและบทบัญญัติของอนุสัญญาฉบับนี้ได้มีการนำไปประยุกต์ใช้ในกระบวนการทางกฎหมายและนิติบัญญัติ คณะกรรมการสนับสนุนเพิ่มเติมให้รัฐภาคีแสวงหาความช่วยเหลือทางด้านวิชาการจากองค์การกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (ยูนิเซฟ) สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ (ไอเอชซีเอชอาร์) และสหภาพรัฐสภาระหว่างประเทศ (ไอพียู) และหน่วยงานต่าง ๆ

การฝึกอบรม

27. คณะกรรมการรับทราบว่ารัฐภาคีได้จัดให้มีการฝึกอบรมสำหรับเจ้าหน้าที่หน่วยงานการบังคับใช้กฎหมาย เจ้าหน้าที่รัฐบาลส่วนท้องถิ่นและเจ้าหน้าที่ตุลาการเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนและโดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิเด็ก แต่ยังคงกลัวว่า การฝึกอบรมยังไม่เป็นระบบและไม่ได้รวมอยู่ในหลักสูตรแกนของโครงการพัฒนาวิชาชีพภาคปกติ

28. คณะกรรมการเสนอแนะให้กลุ่มวิชาชีพทุกกลุ่มที่ทำงานกับเด็กหรือเพื่อเด็ก ควรได้รับการฝึกอบรมอย่างเพียงพอและเป็นระบบโดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้พิพากษา นักกฎหมาย ตำรวจ กองทัพ บุคลากรด้านสาธารณสุข การศึกษา และสวัสดิการสังคม และบุคลากรที่ทำงานด้านการดูแลทางเลือกในทุกรูปแบบทั้งในระดับชาติ จังหวัด และท้องถิ่น

สิทธิเด็กและภาคธุรกิจ

29. คณะกรรมการต้อนรับรัฐภาคีที่นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรมต่อการให้ความช่วยเหลือแก่ภาคสังคมในด้านทรัพยากรและสิ่งอำนวยความสะดวก รวมทั้งการให้บริการทางการแพทย์และการศึกษาแก่เด็ก อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่า ยังไม่มีการประเมินผลกระทบที่เกิดขึ้นกับเด็กอย่างเต็มรูปแบบจากการดำเนินกิจกรรมของภาคธุรกิจ และอุตสาหกรรมหนัก หัตถอุตสาหกรรม อุตสาหกรรม สิ่งทอ ภาคเกษตรกรรมเพื่อการส่งออกที่ขยายตัวอย่างรวดเร็ว คณะกรรมการกังวลเป็นพิเศษว่า ในขณะที่ภาคการท่องเที่ยวเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของเศรษฐกิจของประเทศ รัฐภาคียังไม่มีมาตรการที่ครอบคลุมเพื่อป้องกันเด็กจากการถูกละเมิดสิทธิ อาทิ การท่องเที่ยวเชิงเพศพาณิชย์เด็ก การค้าประเวณีเด็ก สื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก และการใช้แรงงานเด็ก อันเกิดมาแต่กิจกรรมของนักท่องเที่ยวและสถานที่/สิ่งอำนวยความสะดวกด้านการท่องเที่ยว คณะกรรมการเสียใจที่รัฐภาคีขาดกรอบเชิงสถาบันด้านกฎหมายเพื่อควบคุมกิจกรรมของบริษัทที่ประกอบธุรกิจในประเทศไทยและบริษัทของคนไทยที่ดำเนินกิจการในต่างประเทศเพื่อประกันการมีมาตรการที่มีประสิทธิภาพต่อประเด็นสุขภาพและโภชนาการ เศรษฐกิจ และการแสวงประโยชน์ทางเพศ มลภาวะ และสภาพแวดล้อมเสื่อมโทรมซึ่งสามารถทำลายสุขภาพของเด็ก

30. ตามข้อมติของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ที่ 8/7 ปี 2551 (ค.ศ. 2008) ซึ่งรับรองรายงานตามกรอบ “คุ้มครอง เคารพ และเยียวยา” (“Protect, Respect and Remedy” Framework) และตามข้อมติของคณะมนตรีสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ที่ 17/4 วันที่ 16 มิถุนายน 2554 (ค.ศ. 2011) โดยขอให้คณะทำงานที่แต่งตั้งใหม่ดำเนินการติดตามผลการดำเนินงานในประเด็นนี้ ข้อมติทั้งสองระบุให้นำสิทธิของเด็กมารวมพิจารณาในกรณีที่สำรวจความสัมพันธ์ระหว่างธุรกิจและสิทธิมนุษยชน ดังนั้น คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคี

(ก) จัดทำกรอบงานนิติบัญญัติ รวมถึงประมวลจริยธรรมที่กำหนดให้บริษัทที่มีถิ่นฐาน/จดหนังสือบริษัทสนธิในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีมาตรการป้องกันและบรรเทาผลกระทบด้านลบต่อสิทธิมนุษยชนในการดำเนินกิจการในประเทศและต่างประเทศ

(ข) ส่งเสริมให้รวมตัวชีวิตและตัวแปรในการรายงาน และจัดทำกรประเมินเป็นการเฉพาะเกี่ยวกับผลกระทบของธุรกิจและอุตสาหกรรมต่อสิทธิเด็ก

(ค) ดำเนินมาตรการเพื่อสร้างหลักประกันว่าบริษัทของรัฐภาคีจะเคารพสิทธิเด็กทั้งการดำเนินงานโครงการทั้งในรัฐภาคีและต่างประเทศ และมีการปฏิบัติตามมาตรการเยียวยาที่เหมาะสม รวมถึงการแก้ไขความเสียหายในกรณีที่มีการฝ่าฝืน และ

(ง) สร้างหลักประกันว่าก่อนการเจรจาและลงนาม/สรุปข้อตกลงการค้าเสรี จะมีการดำเนินการประเมินสิทธิมนุษยชนรวมทั้งการประเมินสิทธิเด็ก และมีการกำหนดรับมาตรการเพื่อป้องกันการฝ่าฝืน

ข. นิยามของคำว่าเด็ก (ข้อ 1 ของอนุสัญญา)

31. คณะกรรมการต้องรับการกำหนดอายุขั้นต่ำของเด็กหญิงและเด็กชายที่ 17 ปี จึงจะสามารถแต่งงานได้ อย่างไรก็ตามก็ดี คณะกรรมการกังวลว่า อายุขั้นต่ำของเด็กอาจลดลงเป็น 13 ปี ในกรณีที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ ผู้กระทำความผิดอาจแต่งงานกับเด็กแทนการรับโทษทางอาญาได้

32. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีพิจารณาเพิ่มอายุขั้นต่ำในการแต่งงานเป็น 18 ปี และคงอายุนี้ไว้ในทุกสภาพกรณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีที่เด็กถูกละเมิดทางเพศ คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินคดีและลงโทษผู้กระทำความผิดล่วงละเมิดทางเพศต่อเด็กโดยไม่มีข้อยกเว้นใด ๆ

ค. หลักการทั่วไป

(ข้อ 2 3 6 และ 12 ของอนุสัญญา)

การไม่เลือกปฏิบัติ

33. คณะกรรมการรับทราบมาตรการการเพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำในการเข้าถึงการศึกษาและสุขภาพ ตลอดจนมาตรการพิเศษที่ดำเนินการเกี่ยวกับเด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ของประเทศที่เป็นพื้นที่ด้อยโอกาส อย่างไรก็ตามก็ดี คณะกรรมการกังวลว่าความพยายามดังกล่าวไม่เพียงพอที่จะขจัดกรเลือกปฏิบัติทั้งทางตรงและทางอ้อมต่อเด็ก โดยเฉพาะเด็กหญิง เด็กพิการ เด็กในชุมชนชนกลุ่มน้อยพื้นเมือง ชุมชนชน กลุ่มน้อยทางศาสนา หรือชุมชนกลุ่มชาติพันธุ์ที่เป็นชนกลุ่มน้อย บุตรผู้พลพและผู้แสวงหาแหล่งพักพิง บุตรแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน เด็กเร่ร่อนในสถานการณ์ต่าง ๆ เด็กในเขตชนบท เด็กยากจน คณะกรรมการกังวลเป็นอย่างยิ่งเกี่ยวกับความเหลื่อมล้ำระหว่างภาค โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคตะวันออกเฉียงเหนือและภาคใต้ในการเข้าถึงบริการด้านสังคม สุขภาพ และการศึกษาสำหรับเด็ก

34. คณะกรรมการเน้นย้ำข้อเสนอแนะฉบับก่อน (CRC/C/THA/CO/2 ย่อหน้าที่ 25-26) และกระตุ้นให้รัฐภาคีดำเนินมาตรการที่มีประสิทธิผลยิ่งขึ้นเพื่อ

(ก) สร้างหลักประกันว่าเด็กทุกคนภายในเขตอำนาจรัฐภาคีจะได้รับประโยชน์จากสิทธิที่ประกาศในอนุสัญญาบนพื้นฐานของการไม่เลือกปฏิบัติ ทั้งนี้โดยการดำเนินการปฏิบัติตามกฎหมายที่มีอยู่ตามหลักการของอนุสัญญา

(ข) จัดลำดับความสำคัญและจัดสรรทรัพยากรการบริการทางสังคม และเร่งรัดการดำเนินการให้มีโอกาสได้รับบริการสุขภาพ บริการการศึกษา และบริการอื่น ๆ เท่าเทียมกันสำหรับกลุ่มเด็กเปราะบางดังที่ระบุไว้ในย่อหน้าที่ 33

(ค) ดำเนินการรณรงค์การศึกษาสำหรับสาธารณชนเพื่อป้องกันและต่อต้านการเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบ

(ง) รวบรวมข้อมูลซึ่งมีการจำแนกหมวดหมู่อย่างเหมาะสม เพื่อใช้ในการตรวจสอบติดตามการเลือกปฏิบัติทางพหุวัฒนธรรมที่มีประสิทธิผล และจัดเตรียมการดำเนินงานเพื่อการแก้ไขขั้นพื้นฐาน

ประโยชน์สูงสุดของเด็ก

35. คณะกรรมการรับทราบข้อมูลของรัฐภาคีว่า กฎหมายหลายฉบับที่มีผลกระทบว่าสิทธิเด็กได้รวมหลักการประโยชน์สูงสุดของเด็กไว้แล้ว อย่างไรก็ตามก็ดี คณะกรรมการกังวลว่ายังไม่ได้นำหลักการนี้ไปใช้โดยสมบูรณ์ในการดำเนินการกระบวนการยุติธรรม การดำเนินการทางการบริหาร คำพิพากษาและคำวินิจฉัยฝ่ายบริหาร เกี่ยวกับการจัดให้เด็กไปอยู่ในสถานดูแลทางเลือก และการบริหารจัดการสถานดูแลทางเลือก

36. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงเพื่อสร้างหลักประกันว่ามีการประยุกต์ใช้หลักการการประโยชน์สูงสุดของเด็ก ตามข้อ 3 วรรค 1 ของอนุสัญญาโดยสมบูรณ์ในบทบัญญัติกฎหมายทั้งปวง ตลอดจนในคำพิพากษาและคำวินิจฉัยฝ่ายบริหาร นโยบาย โครงการ โครงการงาน บริการ รวมถึงการดูแลทางเลือกที่มีผลกระทบต่อเด็ก เหตุผลเชิงกฎหมายของคำพิพากษาและคำวินิจฉัยฝ่ายปกครองควรจะต้องอิงกับหลักการนี้เช่นกัน

สิทธิที่จะมีชีวิต อยู่รอด และได้รับการพัฒนา

37. คณะกรรมการต้อนรับความสำเร็จประการสำคัญของรัฐภาคีในการลดอัตราการตายของเด็กและทารกจาก 34 คนต่อทารกที่คลอดและรอดชีวิต 1,000 คน ในปี พ.ศ. 2533 เป็น 14 คน ในปี พ.ศ.2553 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลเกี่ยวกับการบาดเจ็บและอุบัติเหตุ รวมถึงการจมน้ำ และอุบัติเหตุในทางถนน ซึ่งมีรายงานว่า เป็นหนึ่งในสาเหตุหลักของการตายของเด็ก

38. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินมาตรการที่จำเป็นทั้งปวงเพื่อป้องกันการบาดเจ็บและอุบัติเหตุ รัฐภาคีอาจเสริมสร้างนโยบายด้านการดูแลเด็กและการยกระดับความตระหนักในครอบครัว กลุ่มผู้ดูแลเด็ก ในโรงเรียน และกลุ่มสาธารณชนเกี่ยวกับมาตรการความปลอดภัย

การเคารพความคิดเห็นของเด็ก

39. คณะกรรมการรับทราบข้อมูลการจัดตั้งสภาเด็กและเยาวชนระดับชาติ ระดับภาค และระดับอำเภอ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่ามีใช้เด็กทุกคนที่มีโอกาสแสดงทัศนะและเข้าร่วมในการตัดสินใจซึ่งมีผลกระทบต่อเด็ก ในบ้าน ชุมชน และกระบวนการบริหารและตุลาการ ส่วนหนึ่งเป็นเพราะประเพณีในการแสดงความคิดเห็น คณะกรรมการกังวลด้วยว่าสภาเด็กและเยาวชนขาดการสนับสนุนด้านทรัพยากรและบุคลากรในการจัดกิจกรรม

40. ตามข้อ 12 ของอนุสัญญา และคำแนะนำทั่วไปของคณะกรรมการ ฉบับที่ 12 (พ.ศ. 2552) เกี่ยวกับสิทธิของเด็กที่จะได้แสดงความคิดเห็น (General comment No. 12 (2009) on the right of the child to be heard) คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีเพิ่มความพยายามให้เด็กทุกคนนับถึงอายุ 18 ปี มีส่วนร่วมและส่วนเกี่ยวข้องอย่างจริงจังในการตัดสินใจที่มีผลกระทบต่อตนเองในครอบครัว โรงเรียน และชุมชน รวมทั้ง ทบทวนว่ามีการนำทัศนะของเด็กไปพิจารณาเพียงใด และมีผลต่อการกำหนดนโยบายเพียงใด นอกจากนี้ คณะกรรมการเสนอแนะให้กำหนดรับมาตรการเพื่อเพิ่มความสนับสนุนแก่สภาเด็กและเยาวชน

ง. สิทธิพลเมืองและเสรีภาพ

(ข้อ 7 8 13-17 19 และ 37 (ก) ของอนุสัญญา)

ชื่อ สัญชาติ การมีตัวตน

41. คณะกรรมการต้อนรับพระราชบัญญัติสัญชาติ พ.ศ. 2551 ซึ่งมีบทบัญญัติเกี่ยวกับแนวทางแก้ไขสำหรับบุคคลที่ถูกเพิกถอนสัญชาติในปี 2515 และบุตร และบทบัญญัติแนวทางแก้ไขการเปลี่ยนสัญชาติสำหรับบุคคลบางประเภทรวมถึงเด็กที่อยู่ในอุปการะ (Children in foster care) และบุตรบุญธรรม ตลอดจนบุตรของผู้เข้าเมืองผิดกฎหมายที่เกิดในประเทศไทยก่อนปี พ.ศ. 2535 คณะกรรมการรับทราบการที่รัฐภาคีพยายามบรรลุความตกลงทวิภาคีกับประเทศเพื่อนบ้าน อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่ายังมีคนจำนวนไม่น้อย รวมถึงเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กชนพื้นเมืองและชนกลุ่มน้อย และบุตรแรงงานโยกย้ายถิ่นฐาน ผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาแหล่งพักพิงยังคงไร้รัฐหรือ อาจไร้รัฐ

42. คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีทบทวนกฎหมายและตรากฎหมายเพิ่มเติมเพื่อให้เด็กที่เสี่ยงต่อการเป็นเด็กไร้รัฐ รวมถึงเด็กกลุ่มด้อยโอกาสที่ระบุในย่อหน้าที่ 41 มีโอกาสได้สัญชาติไทย คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีพิจารณาให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาเกี่ยวกับสถานะของบุคคลไร้รัฐ พ.ศ. 2497 (ค.ศ. 1854) และพิธีสารเลือกรับ ปี พ.ศ. 2510 (ค.ศ. 1967) และอนุสัญญาว่าด้วยการลดภาวะการไร้รัฐ พ.ศ. 2504 (ค.ศ. 1961)

การจดทะเบียนเกิด

43. คณะกรรมการต้อนรับพระราชบัญญัติการทะเบียนราษฎร พ.ศ. 2551 ซึ่งมีบทบัญญัติว่าด้วยการแจ้งเกิดล่าช้า ตลอดจนกฎระเบียบต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการจดทะเบียนการเกิดสำหรับกลุ่มชาติพันธุ์ชาวเขา และเด็กที่ถูกทอดทิ้ง อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่าเด็กจำนวนมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มีฐานะยากจน บุตรชนพื้นเมืองและบุตรผู้โยกย้ายถิ่นฐานยังไม่ได้จดทะเบียนการเกิด และคณะกรรมการกังวลต่อประเด็นที่ รัฐบาลก็ยังคงระวางโทษไว้สำหรับการจดทะเบียนเด็กล่าช้าไว้ มิว่าระวางโทษจะต่ำเพียงใดก็ตาม

44. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลดำเนินมาตรการเพื่อให้เด็กทุกคนที่เกิดในดินแดนของรัฐบาลได้รับการจดทะเบียนการเกิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่ไม่ได้จดทะเบียนการเกิดอันเนื่องมาจากสถานะเศรษฐกิจ ชาติพันธุ์ และสถานการณ์เข้าเมืองของบิดามารดา คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลดำเนินโครงการให้การศึกษาแก่สาธารณชน รวมถึงการรณรงค์ให้จดทะเบียนการเกิดแก่เด็กที่เกิดในดินแดนของรัฐบาลแต่ยังไม่ได้จดทะเบียน ตลอดจนยกเลิกโทษปรับเงินในการแจ้งจดทะเบียนล่าช้า และดำเนินมาตรการทางเลือกเพื่อให้มีการจดทะเบียนสำหรับเด็กเกิดใหม่ทันเวลา

การคุ้มครองความเป็นส่วนตัว

45. คณะกรรมการรับทราบการที่รัฐบาลพยายามเพิ่มความตระหนักเกี่ยวกับสิทธิเด็กในสื่อ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลต่อประเด็นที่สื่อมิได้เคารพสิทธิความเป็นส่วนตัวของเด็กโดยสมบูรณ์ในการรายงานของสื่อ และมีการนำเสนอข้อมูลระบุเอกลักษณ์ของเด็กโดยสื่อ อาทิ นามสกุล ที่อยู่ และรูปภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งกรณีทีละเอียดอ่อน อาทิ การละเมิดและการแสวงประโยชน์จากเด็ก และภายใต้ระบบกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็ก

46. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลดำเนินมาตรการเพื่อสร้างหลักประกันว่ามีการเคารพสิทธิความเป็นส่วนตัวของเด็กทุกเมื่อ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสื่อมวลชน คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาลตรากฎหมายเพื่อคุ้มครองมิให้สื่อรายงานอัตลักษณ์ของเด็กทุกรูปแบบ และกำหนดให้มีกลไกตรวจสอบติดตามที่มีประสิทธิภาพเพื่อสร้างหลักประกันว่าสื่อจะปฏิบัติตาม รวมทั้งการดำเนินการให้ผู้ประกอบวิชาชีพสื่อได้ตระหนักถึงสิทธิเด็ก และส่งเสริมให้เด็กมีส่วนในการตัดสินใจและการผลิตรายการเด็ก

ความรุนแรงต่อเด็ก รวมถึงการลงโทษเข็ญตี

47. คณะกรรมการกังวลต่อการลงโทษทางร่างกายยังคงถูกต้องตามกฎหมาย นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1567 บัญญัติว่า บุคคลที่มีอำนาจปกครองเด็กมีสิทธิที่จะลงโทษเด็กตามสมควรเพื่อให้เด็กมีวินัย

48. คณะกรรมการเน้นย้ำสรุปข้อสังเกต (CRC/C/THA/CO/2 วรรค 40 40 และ 41) และกระตุ้นให้รัฐบาลนำคำแนะนำทั่วไป ฉบับที่ 13 (2554) เกี่ยวกับสิทธิของเด็กที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้ความรุนแรงในรูปแบบทั้งปวง (General Comment No. 13 (2011) on the right of the child to freedom from all forms of violence) และคำแนะนำทั่วไป ฉบับที่ 8 (2549) เกี่ยวกับสิทธิเด็กที่จะได้รับความคุ้มครองจากการลงโทษต่อร่างกายและรูปแบบการลงโทษที่โหดร้ายหรือร้ายแรงอื่น ๆ (General Comment No. 8 (2006) on the right of the child to protection from corporal punishment and other cruel or degrading forms of punishment) มาพิจารณาในการกำหนดนโยบายเพื่อต่อสู้กับความรุนแรงต่อเด็กทุกรูปแบบ คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐบาล

(ก) กำหนดเป็นกฎหมายห้ามการลงโทษต่อร่างกายเด็กในบ้านและสถานดูแลเด็กทางเลือกโดยชัดแจ้ง ทั้งนี้ รวมถึงการลงโทษเพื่อการสร้างวินัย

(ข) จัดให้มีโครงการศึกษาสำหรับสาธารณชน และส่งเสริมความตระหนักและการระดมสรรพกำลังทางสังคมอย่างต่อเนื่องเกี่ยวกับผลเสียของการลงโทษทางร่างกายเพื่อเปลี่ยนทัศนคติและส่งเสริมการเลี้ยงดูโดยไม่ใช้ความรุนแรงและการสร้างวินัยเชิงบวกโดยการมีส่วนร่วมของเด็ก ครอบครัว และชุมชน

(ค) จัดให้มีการป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษต่อเด็กทุกรูปแบบเป็นเรื่องเร่งด่วน และให้มีการดำเนินการตามข้อเสนอแนะของการศึกษาของสหประชาชาติ (A/61/299)

(ง) ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการดำเนินการโดยรัฐภาคีตามข้อเสนอแนะข้างต้นในรายงานฉบับต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นที่ผู้แทนพิเศษของเลขาธิการสหประชาชาติที่เน้นเกี่ยวกับความรุนแรงต่อเด็กเป็นการเฉพาะคือ

(1) พัฒนาศาสตร์ระดับชาติเพื่อป้องกันและรับมือแก้ไขความรุนแรงต่อเด็กและการปฏิบัติโดยมิชอบ (ill - treatment) ต่อเด็กทุกรูปแบบโดยคำนึงถึงมิติหญิงชายด้วย

(2) ริเริ่มให้มีกฎหมายห้ามการกระทำความรุนแรงต่อเด็กทุกรูปแบบในทุกสภาพบริบทอย่างแข็งขัน และ

(3) การเสริมสร้างระบบการเก็บข้อมูล การวิเคราะห์และการเผยแพร่ข้อมูล และวาระการวิจัยเกี่ยวกับความรุนแรงและการปฏิบัติโดยมิชอบต่อเด็ก

จ. สภาพแวดล้อมครอบครัวและการดูแลรูปแบบอื่น

(ข้อ 5 18 (วรรค 1-2) 9-11 19-21 25 27 (วรรค 4) และ 39 ของอนุสัญญา)

สภาพแวดล้อมทางครอบครัว

49. คณะกรรมการรับทราบด้วยความกังวลว่าการโยกย้ายถิ่นฐานภายในประเทศทำให้ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวลดน้อยลง และทำให้เด็กถูกทอดทิ้งเด็กไว้ในชนบทกับปู่ย่าตายายซึ่งเป็นผู้ดูแลเด็กเป็นหลักโดยไม่มี การสนับสนุนหรือบริการเพียงพอ

50. คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีคงความพยายามปฏิรูปกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดชอบของบิดามารดา และพัฒนามาตรการเพื่อป้องกันไม่ให้ครอบครัวล่มสลาย และเสริมสร้างครอบครัวให้แข็งแกร่ง คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีทบทวนการสนับสนุนสิ่งอำนวยความสะดวก (support facilities) ให้แก่ผู้ปกครองและผู้ดูแล และดำเนินมาตรการที่เหมาะสมเพื่อเสริมสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกดังกล่าวตามข้อบท 18 และ 27 ของอนุสัญญา คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีพิจารณาให้สัตยาบันต่ออนุสัญญากรุงเฮกที่เกี่ยวข้อง กล่าวคือ อนุสัญญาฉบับที่ 34 ว่าด้วยอำนาจศาล กฎหมายที่บังคับใช้ การยอมรับ การบังคับใช้กฎหมาย และความร่วมมือเกี่ยวกับความรับผิดชอบของบิดามารดา และมาตรการเพื่อการคุ้มครองเด็ก (the relevant Hague Conventions, namely, Convention No. 34 on Jurisdiction, Applicable Law, Recognition, Enforcement and Cooperation in respect of Parental Responsibility and Measures for the Protection of Children)

การเลี้ยงดูรูปแบบอื่น

51. คณะกรรมการรับทราบด้วยความชื่นชมรัฐภาคีที่ได้จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนครอบครัวอุปถัมภ์ 3,000 ครอบครัวต่อปี และยกย่องยุทธศาสตร์ระดับชาติว่าด้วยครอบครัวทดแทนชั่วคราว อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลเกี่ยวกับการพึ่งพาการดูแลเด็กในเชิงสถาบันมากเกินไป (เด็ก 7,000 คน ในสถาบัน 29 แห่ง) และการขาด การตรวจสอบติดตามและการดูแลสถาบันดังกล่าว คณะกรรมการกังวลต่อประเด็นการขาดการประเมินคุณภาพ สถานะและระบบการดูแลอุปถัมภ์รวมถึงการดูแลโดยเครือญาติ ตลอดจนการขาดการวางแผนการดูแลเด็กในทันที เด็กเข้าไปอยู่ในบริบทการดูแลแบบทางเลือกนี้

52. คณะกรรมการเน้นย้ำข้อเสนอแนะฉบับก่อนว่ารัฐภาคี

(ก) ดำเนินการศึกษาแบบครอบคลุมเพื่อประเมินสถานการณ์เด็กที่อยู่ในสถาบันรวมถึงสภาพความเป็นอยู่ แผนการดูแล และบริการที่จัดให้

(ข) กำหนดมาตรฐานชัดเจนสำหรับสถาบันและระบบครอบครัวอุปถัมภ์ที่มีอยู่ซึ่งรวมถึงกฎเพื่อให้เด็กและผู้ปกครองมีส่วนร่วมในกระบวนการตัดสินใจตามข้อบท 9 ของอนุสัญญาฯ และสร้างหลักประกันว่ามีการทบทวนการให้เด็กไปอยู่เป็นระยะ ตามความในข้อบท 25 ของอนุสัญญาฯ คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีจัดทำยุทธศาสตร์ระดับชาติว่าด้วยครอบครัวทดแทนชั่วคราว และนำยุทธศาสตร์ไปปฏิบัติเพื่อประโยชน์สูงสุดแก่เด็ก

(ค) ดำเนินการให้มีการตรวจสอบติดตามสถาบันที่ให้การดูแลทางเลือกทุกแห่งอย่างใกล้ชิด ซึ่งรวมทั้งกลไกตรวจสอบติดตามการเรียนนิสระ และองค์กรพัฒนา โดยมุ่งสร้างหลักประกันว่ามีการคุ้มครองสิทธิเด็ก และให้เด็กสามารถใช้กลไกเหล่านี้โดยสะดวก

(ง) ดำเนินมาตรการที่จำเป็นทั้งปวงเพื่อให้เด็กในสถาบันเหล่านี้สามารถกลับคืนสู่ครอบครัวในทุกละแวกที่เป็นไปได้ และใช้วิธีให้เด็กไปอยู่ในสถาบันต่าง ๆ เป็นทางเลือกสุดท้าย และ

(จ) ดำเนินมาตรการเชิงรุกเพื่อเสริมสร้างความเข้มแข็งของครอบครัวการสร้างเสริมครอบครัว และการรักษาสถาบันครอบครัว ทั้งนี้เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดต้องไปอยู่สถาบันกันเป็นจำนวนมาก

คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีนำแนวทางปฏิบัติว่าด้วยการดูแลเด็กแบบทางเลือก (the Guidelines for the Alternative Care of Children) มาเป็นแนวทางในการดำเนินงาน ซึ่งแนบท้ายข้อมติสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ 64/42 (the Alternative Care of Children annexed to the United Nations General Assembly resolution 64/142) ลงวันที่ 20 ธันวาคม พ.ศ. 2552

การรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม

53. คณะกรรมการต้อนรับพระราชบัญญัติการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม พ.ศ. 2553 และรับทราบด้วยความยินดีว่ารัฐภาคีให้ความสำคัญกับการรับบุตรบุญธรรมภายในประเทศมากกว่าการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมข้ามประเทศ และมีการตั้งกฎระเบียบเกี่ยวกับการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมข้ามประเทศเนื่องจากมีเด็กจำนวนมากที่อยู่ในสถานการณอ่อนแอต่อแหลมในรัฐภาคีโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กทุพพลภาพ เด็กยากจน เด็กเร่ร่อนในสถานการณต่าง ๆ และเด็กไร้รัฐ รวมถึงสถานการณปัญหาการค้ามนุษย์ คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีประกันให้มีระบบตรวจสอบติดตามกระบวนการรับบุตรบุญธรรมที่มีประสิทธิภาพ

การละเมิดเด็กและการทอดทิ้ง

54. คณะกรรมการต้อนรับงานการศึกษาระดับชาติเกี่ยวกับสถานการณความรุนแรงต่อเด็กที่รัฐภาคีได้ริเริ่มในปี พ.ศ. 2554 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลต่อเด็กจำนวนมากถูกทอดทิ้งเนื่องจากบิดามารดาโยกย้ายถิ่นฐานไปเขตเมือง หรือบิดามารดาเสียชีวิตเพราะเหตุที่เชื่อมโยงกับโรคเอดส์

55. คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีให้ดำเนินการที่จำเป็นเพื่อสร้างสภาพแวดล้อมทำให้ครอบครัวที่แยกจากกันด้วยเหตุจากการโยกย้ายถิ่นฐานได้อยู่กันพร้อมหน้า รวมถึงความเป็นไปได้ที่ให้บิดามารดา นำบุตรไปอยู่ในเขตเมืองพร้อมตน คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีสนใจกับเด็กกำพร้าและสร้างหลักประกันว่าเด็กกำพร้าจะมีครอบครัวอุปถัมภ์ทันกาลตามสมควร

ฉ. สุขภาพพื้นฐานและสวัสดิการ

(ข้อ 6 18 (วรรค 3) 24 26 27 (วรรค 1-3) ของอนุสัญญา)

เด็กทุพพลภาพ

56. คณะกรรมการต้อนรับความพยายามของรัฐภาคีที่จะปรับปรุงคุณภาพชีวิตของคนพิการโดยรับรองแผนพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการแห่งชาติ ฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2550 – 2554) และพระราชบัญญัติส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ พ.ศ. 2550 คณะกรรมการต้อนรับจำนวนที่เพิ่มขึ้นของโรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลต่อจำนวนเด็กพิการที่ยังมิได้เข้าศึกษาในโรงเรียน และนโยบายเยาวชนต่าง ๆ มิได้ระบุให้เด็กพิการเป็นกลุ่มเป้าหมายพิเศษ รวมถึงสัดส่วนของเด็กพิการซึ่งได้รับการศึกษาสูงกว่าระดับก่อนประถมศึกษาจำกัด

57. คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีให้ทบพวนสถานการณ์ของเด็กพิการด้านการเข้าถึงบริการด้านการศึกษาและให้ความสำคัญกับการพัฒนาการศึกษาแบบเปิดโอกาสในวงกว้างมากกว่าการจัดให้เด็กเข้าศึกษาในสถาบันเฉพาะด้าน ให้เป็นจริง คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีกำหนดเป้าหมายเด็กพิการในนโยบายเยาวชน ทั้งนี้ โดยพิจารณาคำแนะนำทั่วไปของคณะกรรมการฉบับที่ 9 พ.ศ. 2548 เกี่ยวกับสิทธิของเด็กพิการ (General comment No. 9 (2006) on the rights of children with disabilities)

สุขภาพและบริการด้านสุขภาพ

58. คณะกรรมการต้อนรับความสำเร็จของรัฐภาคีในการดำเนินโครงการสุขภาพถ้วนหน้าซึ่งประกันว่าจะมีการรักษาทางการแพทย์โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายสำหรับโรคส่วนใหญ่แก่คนสัญชาติไทยทุกคนรวมถึงเด็ก และความสำเร็จในการปรับปรุงโภชนาการโดยรวมของเด็ก อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลต่อสถานะด้านโภชนาการอันแตกต่างกันมากในกลุ่มเด็กซึ่งขึ้นกับสถานะด้านเศรษฐกิจของครอบครัวเด็ก ระดับการศึกษาของมารดา ภูมิหลังด้านภาษา และสถานที่ตั้งภูมิศาสตร์ คณะกรรมการกังวลเกี่ยวกับการขาดสารไอโอดีนคงมีอยู่ในวงกว้าง

59. คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีเร่งรัดมาตรการปรับปรุงภาวะโภชนาการของเด็กทุกคน ทั้งนี้ ไม่เกี่ยวข้องกับสถานะด้านเศรษฐกิจของครอบครัวเด็ก ระดับการศึกษาของมารดา ภูมิหลังด้านภาษาว่าใช้ภาษาไทยหรือภาษาอื่น และสถานที่ตั้งภูมิศาสตร์ว่าอยู่ในเขตเมือง ชนบท หรือพื้นที่ห่างไกล คณะกรรมการสนับสนุนให้รัฐภาคีดำเนินการวิเคราะห์สาเหตุและระดับภาวะทุโภชนาการของเด็กด้วยโอกาส นอกจากนี้ คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีปรับปรุงประเด็นต่าง ๆ รวมถึงสถานะโภชนาการของเด็กโดยการควบคุมภาวะการขาดสารไอโอดีนโดยตรากฎหมายและนโยบายเพื่อบรรลุผลการเสริมไอโอดีนถ้วนหน้า และสร้างหลักประกันให้มีการปฏิบัติตามและมีการบริโภคเกลือที่มีสารไอโอดีนโดยถ้วนหน้า

การเลี้ยงลูกด้วยนมแม่

60. คณะกรรมการกังวลว่าอัตราการเลี้ยงทารกด้วยนมแม่ในช่วงหกเดือนมีอัตราต่ำมาก (ร้อยละ 5) ในขณะที่การเริ่มให้นมแม่ในช่วงต้นอายุทารกมีอัตราต่ำมากคือร้อยละ 50 คณะกรรมการกังวลว่า แม้มิมาตรการสมัครใจแต่ยังไม่มีการรณรงค์ในการส่งเสริมการตลาดและการส่งเสริมเชิงรุกเพื่อส่งเสริมอาหารทดแทนนมแม่

61. คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีให้สร้างเสริมและขยายความพยายามเพื่อส่งเสริมการเลี้ยงลูกด้วยนมแม่อย่างต่อเนื่องกันไปเป็นเวลาหกเดือน โดยยกระดับความตระหนักและให้การศึกษาแก่สาธารณชน โดยเฉพาะมารดาเกี่ยวกับความสำคัญของการให้ทารกดื่มนมแม่ และความเสี่ยงจากอาหารทดแทนนมแม่ คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีใช้กฎหมายควบคุมกิจกรรมการตลาดสำหรับอาหารทดแทนนมแม่ตามประมวลจริยธรรมการตลาดระหว่างประเทศสำหรับอาหารทดแทนนมแม่ (the International Code of Marketing

of Breast-milk Substitutes) และสร้างหลักประกันว่าจะมีการปฏิบัติตามและตรวจสอบติดตาม ประมวลจริยธรรมให้มีประสิทธิผล นอกจากนี้ คณะกรรมการยังกระตุ้นรัฐภาคีดำเนินการเปลี่ยนให้ สถาบันผดุงครรภ์มารดา (maternity institutions) ทุกแห่งให้เป็นโรงพยาบาลที่มีบรรยากาศเอื้อต่อเด็กโดย สนับสนุนการให้ทารกที่นมแม่และสร้างหลักประกันว่าผู้ประกอบวิชาชีพด้านสุขภาพที่ทำหน้าที่ดูแลมารดา ได้รับการอบรมด้านการให้ทารกที่นมมารดา

สุขภาพวัยรุ่น

62. คณะกรรมการต้อนรับจำนวนผู้ที่เสียชีวิตด้วยเอชไอวี/เอดส์ลดน้อยลง เนื่องจากมีการใช้ยาต่อต้านเชื้อเอชไอวี/เอดส์ แม้ว่าการครอบคลุมยังไม่ได้ขยายอย่างเพียงพอไปสู่กลุ่มประชากรที่ไม่ใช่คนไทย อาทิ ผู้โยกย้ายถิ่นฐาน ชาวต่างชาติ ผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาแหล่งพักพิงซึ่งเป็นกลุ่มที่มีความเปราะบาง คณะกรรมการกังวลเป็นอย่างยิ่งว่า ผู้หญิงจำนวนมากไม่ตระหนักถึงการป้องกันการส่งผ่านเชื้อเอชไอวี/เอดส์ และมีการเลือกปฏิบัติต่อผู้ที่ได้รับเชื้อ หรือได้รับผลกระทบซึ่งรวมถึงเด็กกำพร้า รวมทั้งปัญหาของวัยรุ่นสตรีมีครรภ์ซึ่งนำไปสู่การทำแท้งโดยผิดกฎหมาย มากยิ่งขึ้น

63. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคี

(ก) ดำเนินการมาตรการที่จำเป็นทั้งปวงเพื่อให้การศึกษาแก่เด็ก วัยรุ่น และครอบครัวในชุมชนต่าง ๆ เกี่ยวกับเอชไอวี/เอดส์ และโรคที่ส่งผ่านทางเพศสัมพันธ์อื่น ๆ

(ข) ขยายบริการด้านสุขภาพและสังคมที่สำคัญแก่เด็กและครอบครัวในกลุ่มประชากรชายขอบ และต่อสู้กับการตีตราบาป และการเลือกปฏิบัติทุกรูปแบบอย่างจริงจัง

(ค) เร่งรัดความพยายามการสร้างความตระหนักเกี่ยวกับผลกระทบเชิงลบของการตั้งครภ์ใน วัยเยาว์และการทำแท้ง

(ง) เสริมสร้างโครงการสุขภาพเกี่ยวกับแผนงานอนามัยเจริญพันธุ์ในวัยรุ่น ซึ่งรวมถึงการศึกษาด้านทักษะชีวิต และ

(จ) ประกันว่าการจัดบริการสุขภาพที่ครอบคลุม การสนับสนุนและการให้คำปรึกษาโดยปกปิด ข้อมูลส่วนบุคคลสำหรับเด็กสาวที่ตั้งครรภ์ และเร่งกระบวนการรับรอง/การให้ความเห็นชอบร่างพระราชบัญญัติอนามัยเจริญพันธุ์

ยาเสพติดและสารเสพติด

64. คณะกรรมการต้อนรับพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. 2551 ซึ่งห้ามขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการรับทราบด้วยความกังวลเป็นอย่างยิ่งว่า แม้จะมีมาตรการดังกล่าวแล้วก็ตาม จำนวนเด็กดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์และเสพยาเสพติดยังคงมีจำนวนค่อนข้างมาก

65. คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีใช้มาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง รวมถึงการรณรงค์เพิ่มความตระหนัก โดยมุ่งที่กลุ่มวัยรุ่นและผลกระทบเชิงลบของยาสูบ สุรา และยาเสพติด รวมถึงการให้การศึกษากลุ่มเพื่อน และการอบรมด้านทักษะชีวิตเกี่ยวกับการดำเนินการเชิงการป้องกัน คณะกรรมการเสนอแนะ รัฐภาคีให้ดำเนินการโครงการบำบัดและฟื้นฟูสำหรับเด็กและวัยรุ่นติดสารเสพติดและแอลกอฮอล์

มาตรฐานการครองชีพ

66. คณะกรรมการกังวลต่อรายงานว่า ครอบครัวร้อยละ 10 ในเขตเมืองอาศัยอยู่ในชุมชนแออัด และความไม่เสมอภาคด้านรายได้เพิ่มขึ้น และสัดส่วนของครอบครัวจำนวนมากมีปัญหาในการรับบริการขั้นพื้นฐาน อาทิ โภชนาการ เครื่องนุ่งห่ม ที่พิ้ออาศัย น้ำ และสุขาภิบาล คณะกรรมการเน้นย้ำประเด็นความเหลื่อมล้ำของระดับรายได้ระหว่างภูมิภาคต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้

67. คณะกรรมการเน้นย้ำข้อเสนอแนะฉบับเดิมว่า รัฐภาคียังคงจัดสรรทรัพยากรเพื่อลดความยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขตภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ คณะกรรมการเสนอแนะเพิ่มเติมให้รัฐภาคี ดำเนินการดังนี้

(ก) เสริมความพยายามในการพัฒนาและตรวจสอบติดตามยุทธศาสตร์การลดความยากจนระดับท้องถิ่นและชุมชน โดยเน้นการสร้างหลักประกันว่าสามารถได้รับบริการขั้นพื้นฐาน อาทิ โภชนาการ เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย น้ำและสุขาภิบาล ตลอดจนบริการด้านสังคม สุขภาพ และการศึกษาอย่างเพียงพอโดยเท่าเทียมกัน

(ข) ออกมาตรการพิเศษชั่วคราวและการปฏิบัติเชิงเน้นย้ำเพื่อยกระดับมาตรฐานการครองชีพให้กลุ่มประชากรด้อยโอกาส รวมถึงการจัดเตรียมกองทุนเฉพาะและความช่วยเหลืออย่างเป็นทางการเพื่อสนับสนุนเด็กและครอบครัวที่ได้รับกระทบจากความยากจน

(ค) ศึกษาและพิจารณาความเป็นไปได้ในการดำเนินโครงการเงินช่วยเหลือเด็กถ้วนหน้าเพื่อแก้ไขปัญหาค่าความเหลื่อมล้ำและให้เด็กแต่ละคนได้รับโอกาสเท่าเทียมกันที่จะสามารถตั้งต้นชีวิตที่ดี

ข. การศึกษา เวลาว่าง และกิจกรรมทางวัฒนธรรม (ข้อ 28 29 และ 31 ของอนุสัญญาฯ)

การศึกษา การฝึกอาชีพและการแนะแนว

68. คณะกรรมการชื่นชมรัฐภาคีที่บรรลุผลเป้าหมายการพัฒนาแห่งสหัสวรรษ (MDGs) ด้านการศึกษา โดยมีนโยบายเรียนฟรี 15 ปี และริเริ่มนโยบายและมาตรการเพื่อสร้างเสริมการพัฒนาเด็กปฐมวัย อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการเสียใจว่า

(ก) จำนวนเด็กอายุ 3 - 5 ปี ที่เข้าเรียนชั้นก่อนประถมศึกษายังคงมีน้อย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่มาจากครอบครัวที่ไม่ได้พูดภาษาไทยหรือครอบครัวยากจน และยังปรากฏความเหลื่อมล้ำระหว่างภาค อาทิ จำนวนเด็กที่เข้าเรียนก่อนชั้นประถมในภาคเหนือมีจำนวนร้อยละ 78 ในขณะที่ภาคใต้มีร้อยละ 54

(ข) เด็กระดับชั้นประถมศึกษาอายุ 6 - 11 ปี กว่า 600,000 คน ไม่ได้เรียนหนังสือในโรงเรียนในปี พ.ศ. 2553

(ค) อัตราการคงอยู่ในโรงเรียนและอัตราเลื่อนชั้นเรียนในทุกระดับมีระดับต่ำ โดยมีเด็กจำนวนมากที่ไม่ได้ศึกษาระดับมัธยมศึกษาอันเป็นระดับกับที่มีอัตราส่วนการเข้าศึกษาสุทธิ เพียงร้อยละ 72.2

(ง) จำนวนเด็กผู้ชายออกจากโรงเรียนมัธยมศึกษากลางคันมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในจังหวัดชายแดนภาคใต้

(จ) การใช้ภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์และภาษาชนกลุ่มน้อยในระบบโรงเรียนตั้งแต่ชั้นเด็กเล็กนั้นยังมีไม่เพียงพออย่างชัดเจน

(ฉ) คุณภาพโดยรวมของการศึกษายังคงต่ำ ทั้งนี้เป็นผลมาจากการขาดแคลนครู ขาดแคลนวัสดุและ สิ่งอำนวยความสะดวกประกอบการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเขตห่างไกลและพื้นที่เสี่ยง และ

(ช) ผลลัพธ์ด้านการศึกษาต่ำต้งเห็นได้จากผลการโครงการประเมินผลนักเรียนระหว่างประเทศ (Programme for International Student Assessment: PISA) ในปี 2552 ปรากฏว่าเด็กอายุ 15 ปี ในประเทศไทย เพียงร้อยละ 43 ที่ผ่านเกณฑ์การทดสอบการอ่านและวิทยาศาสตร์ และร้อยละ 53 ทดสอบผ่านเกณฑ์วิชาคณิตศาสตร์ ทั้งนี้มีความแตกต่างอย่างมีนัยยะสำคัญระหว่างเขตเมืองและเขตชนบท

69. ในคำแนะนำทั่วไปฉบับที่ 1 ว่าด้วยเป้าประสงค์ของการศึกษา (พ.ศ. 2544) (the General Comment No. 1 on the aims of education (2001) และคำแนะนำทั่วไปฉบับที่ 7 ว่าด้วยการปฏิบัติเพื่อการพัฒนาเด็กปฐมวัย (the General Comment No. 7 on implementing rights in early childhood) นั้น คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคี

(ก) ดำเนินมาตรการนโยบายและมาตรการอื่นที่มีประสิทธิผลเพื่อสร้างหลักประกันว่าเด็กทุกคนตั้งแต่แรกเกิดจนถึงวัยเข้าโรงเรียนได้รับโอกาสด้านพัฒนาการเด็กปฐมวัย โดยมีการสนับสนุนที่มีประสิทธิผลด้านการบริการสุขภาพ โภชนาการ การศึกษา และการคุ้มครองที่จำเป็น เพื่อให้เด็กได้มีพัฒนาการได้เต็มที่

(ข) พัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการพัฒนาเด็กปฐมวัยให้เป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำไปประยุกต์ใช้

(ค) กระตุ้นและสร้างแรงจูงใจเด็กที่ไม่ได้พูดภาษาไทยและมาจากครอบครัวยากจนให้เข้าร่วมโครงการพัฒนาเด็กปฐมวัยโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้

(ง) ดำเนินมาตรการเร่งด่วนเพื่อให้โอกาสด้านการศึกษาแก่เด็กนักเรียนระดับประถมศึกษา (6-11 ปี) ที่ไม่ได้เรียนหนังสือในโรงเรียน

(จ) ดำเนินการศึกษารอบด้านเกี่ยวกับสาเหตุและขอบเขตปัญหาการออกจากโรงเรียนกลางคันและการคงอยู่ในโรงเรียนอยู่ในระดับต่ำ และการพัฒนาแผนปฏิบัติงานที่มีกรอบระยะเวลาชัดเจนเพื่อแก้ปัญหาโดยคำนึงถึงมิติหญิงชาย ความเหลื่อมล้ำ และมาตรการป้องกัน

(ฉ) กระตุ้นเด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กผู้ชายในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้ศึกษาต่อระดับมัธยมศึกษา

(ช) นำนโยบายภาษาแห่งชาติ พ.ศ. 2553 ไปปฏิบัติ เพื่อสร้างหลักประกันว่ามีการศึกษาทวิภาษาที่มีประสิทธิผลตั้งแต่เด็กโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับเด็กที่ไม่ได้พูดภาษาไทยตามข้อบ 30 ของอนุสัญญา

(ช) รับมาตรการที่ชัดเจนและเป็นรูปธรรมเพื่อปรับปรุงคุณภาพการศึกษาและปรับปรุงผลลัพธ์ด้านการศึกษาในทุกกระดับให้ดีขึ้น รวมทั้งการจัดหาวัสดุและสิ่งอำนวยความสะดวกประกอบการเรียนการสอน เสริมสร้างการฝึกหัดครู และการนิเทศ การบรรจุครูที่มีคุณวุฒิให้มากขึ้นโดยเฉพาะอย่างยิ่งครูผู้หญิงและบุคคลจากชนกลุ่มน้อยและกลุ่มชนพื้นเมือง สร้างขีดความสามารถของกระทรวงศึกษาธิการ และปรับปรุงระบบการตรวจสอบติดตามการเรียนรู้ของเด็ก

(ฉ) พิจารณาให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาต่อต้านการเลือกปฏิบัติในด้านการศึกษาขององค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่งสหประชาชาติ (ยูเนสโก) (the UNESCO Convention against Discrimination in Education)

ช. มาตรการคุ้มครองพิเศษ

(ข้อ 22 30 38 39 40 37 (ข) - (ง) และ 32-36 ของอนุสัญญา)

เด็กลี้ภัยและผู้แสวงหาแหล่งพักพิง

70. คณะกรรมการรับทราบข้อมูลของรัฐภาคีเกี่ยวกับการจัดบริการสวัสดิการบางประการ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่า ผู้ลี้ภัยและผู้แสวงหาแหล่งพักพิงภายนอกค่ายพักพิงฯ เป็นการเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย และอาจถูกจับและ/หรือส่งตัวออกนอกประเทศฐานความผิดเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย และ/หรือพำนักในประเทศโดยมิชอบ รวมทั้ง และยังไม่มีการจดทะเบียนผู้แสวงหาแหล่งพักพิงนับตั้งแต่ปี 2552

71. คณะกรรมการกระตุ้นรัฐภาคีให้ดำเนินมาตรการที่จำเป็นทั้งปวงเพื่อปรับปรุงสภาพการณ์ในค่ายพักพิงชั่วคราวโดยจัดให้มีสิ่งจำเป็นพื้นฐาน คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีขยายเวลาการดำเนินการ ขึ้นทะเบียนผู้แสวงหาแหล่งพักพิงซึ่งเพิ่งเดินทางมาถึงเพื่อทราบความต้องการของบุคคลเหล่านั้น และปฏิบัติต่อผู้แสวงหาแหล่งพักพิงและผู้ลี้ภัยตามสถานะของบุคคลและไม่กักขังหรือส่งบุคคลเหล่านี้ ไปยังประเทศที่อาจเกิดอันตรายต่อชีวิตได้ คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีแสวงหาความช่วยเหลือด้านวิชาการจากสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (ยูเอ็นเอชซีอาร์) และเสนอแนะรัฐภาคีให้สัตยาบันต่ออนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพของผู้ลี้ภัย พ.ศ. 2494 (ค.ศ. 1951) และพิธีสาร พ.ศ. 2510 (ค.ศ. 1967) (the 1951 Convention relating to the Status of Refugees) และสร้างกรอบงานด้านกฎหมายและสถาบันระดับชาติเพื่อคุ้มครองผู้ลี้ภัย

เด็กในสถานการณ์การโยกย้ายถิ่นฐาน

72. คณะกรรมการต้อนรับการแก้ไขพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2551 ซึ่งทำให้ผู้โยกย้ายถิ่นฐานสามารถทำงานที่ขอบด้วยกฎหมายได้ และสามารถได้รับสวัสดิการสังคม รวมถึงการได้รับบริการสาธารณสุขและการศึกษา อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่า แรงงานโยกย้ายถิ่นฐานจำนวนมากไม่มีสถานะถูกต้องตามกฎหมาย และบุตรของตนยังเผชิญกับการจับกุมและการส่งตัวออกนอกประเทศโดยไม่มีการประเมินความเสี่ยง นอกจากนี้ บุตรของแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานมักดำรงชีวิตอย่างแร้นแค้น และมีแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานจำนวนมากที่ต้องทำงานเป็นเวลานานในสภาพการที่เสี่ยงอันตราย

73. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินการการศึกษาประเมินความเสี่ยงเพื่อพิจารณาว่าผู้โยกย้ายถิ่นฐานและบุตรเดินทางกลับสู่ประเทศต้นกำเนิดได้อย่างปลอดภัยหรือไม่ คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินการมาตรการด้านกฎหมายและนโยบายเพื่อคุ้มครองเด็กในสถานการณ์การโยกย้ายถิ่นฐานจากการแสวงประโยชน์และสภาพการทำงานที่อันตราย

การแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจและแรงงานเด็ก

74. คณะกรรมการรับทราบพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้รับงานไปทำที่บ้าน พ.ศ. 2554 บัญญัติคุ้มครองการจ้างงานค่าแรงขั้นต่ำ และสภาพแวดล้อมการทำงานที่ปลอดภัยสำหรับเด็กอายุ 15 ปีหรือสูงกว่า ตลอดจนนโยบายและแผนระดับชาติว่าด้วยการขจัดแรงงานเด็กในรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดสำหรับปี พ.ศ. 2552 - 2557 อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่ากฎหมายของรัฐภาคีไม่ได้ให้การคุ้มครองคนงานที่ทำงานแบบไม่เป็นทางการในภาคการเกษตร อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การขอทาน และงานบริการในบ้าน ซึ่งเป็นภาคที่เด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี โดยเฉพาะเด็กชาวต่างประเทศและเด็กที่อยู่ในท้องถิ่นในรูปแบบต่าง ๆ เกี่ยวข้องเป็นส่วนใหญ่

75. คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีให้ศึกษาและให้ข้อมูลในรายงานฉบับต่อไปเกี่ยวกับการจ้างงานเด็กในภาคเศรษฐกิจไม่เป็นทางการ เช่น การเกษตร อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว การขอทาน และงานบริการ ในบ้าน และดำเนินมาตรการเพื่อปรับปรุงระบบตรวจสอบแรงงานเพื่อตรวจสอบติดตามและตรวจหาเด็ก ที่ทำงานในภาคเหล่านี้ คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีแก้ไขกฎหมายเพื่อห้ามมิให้เด็กเกี่ยวข้องกับภาคเศรษฐกิจไม่เป็นทางการ โดยเฉพาะกลุ่มเด็กเปราะบาง เช่น แรงงานเด็กต่างด้าว เด็กเร่ร่อน คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีให้พิจารณาให้สัตยาบันอนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศฉบับที่ 189 ว่าด้วยงานที่มีคุณค่าสำหรับคนงานทำงานบ้าน

การแสวงหาประโยชน์ทางเพศจากเด็กและการละเมิดเด็ก

76. คณะกรรมการต้อนรับการแก้ไขประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ 19) และ (ฉบับที่ 20) พ.ศ. 2550 ซึ่งกำหนดพระราชโทษสำหรับการข่มขืนโดยขึ้นอยู่กับอายุของเหยื่อ อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่ายังมีการแสวงหาประโยชน์และการละเมิดทางเพศต่อเด็กทั้งเด็กชายและเด็กหญิงในรัฐภาคี คณะกรรมการกังวลเกี่ยวกับการขาดการคุ้มครองเด็กที่เป็นเหยื่อจากผู้กระทำผิด โดยเฉพาะในครอบครัว ซึ่งข้อกังวลนี้ยิ่งทวีขึ้นเนื่องจากกระบวนการสืบสวนและการดำเนินคดีอาญาการละเมิดทางเพศใช้เวลานาน ในขณะที่เด็กไทยเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์โดยถูกลักลอบนำไปต่างประเทศเพื่อแสวงหาประโยชน์ทางเพศ รวมทั้งเด็กที่ตกเป็นเหยื่อการค้ามนุษย์มาจากครอบครัวยากจน และบุตรแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานที่ไม่มีเอกสาร และชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ

77. ตามแนวทางคำแนะนำทั่วไปของคณะกรรมการฉบับที่ 13 (พ.ศ. 2554) เกี่ยวกับสิทธิของเด็กที่จะได้รับความปลอดภัยจากการใช้ความรุนแรงในรูปแบบทั้งปวง (General Comment no. 13 (2011) on the right of the child to freedom from all forms of violence) คณะกรรมการกระตุ้นรัฐภาคีให้

ก) คงความพยายามในการสร้างความตระหนักของสาธารณชน และเสริมสร้างกลไกการตรวจหาและป้องกัน และกำหนดให้ความคุ้มครองแก่เด็กที่เป็นเหยื่อการเอาเปรียบและการประทุพผิตทางเพศทั้งภายในและภายนอกครอบครัวอย่างเต็มรูปแบบ

ข) ดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อลดระยะเวลาสืบสวนและดำเนินคดีอาญาเกี่ยวกับการกระทำผิดทางเพศต่อเด็ก และให้การคุ้มครองเด็กที่เป็นเหยื่อจากผู้กระทำผิดอย่างเหมาะสม

ค) ดำเนินการวิจัยโดยรอบด้าน เกี่ยวกับสาเหตุ ลักษณะ และขอบเขตการเอาเปรียบและการประทุพผิตทางเพศต่อเด็กชายและเด็กหญิงในสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งเด็กสัญชาติไทยและเด็กต่างประเทศในรัฐภาคี และให้ข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนคำร้องเรียน การสืบสวน และการดำเนินคดี

ง) ในการดำเนินการดังกล่าว คณะกรรมการเสนอแนะให้นำสรุปข้อสังเกตภายใต้พิธีสารเลือกรับเรื่องการขายเด็ก การค้าประเวณี และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก (CRC/C/OPSC/THA/CO/1, 2012) ตลอดจนข้อเสนอแนะของผู้เสนอรายงานพิเศษเกี่ยวกับการค้ามนุษย์โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กหลังจากเยือนรัฐภาคีในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2554 (the Special Rapporteur on trafficking in persons, especially women and children) ไปดำเนินการปฏิบัติ คณะกรรมการเสนอแนะรัฐภาคีให้นำเอกสารผลลัพธ์ซึ่งได้รับรอง ณ การประชุมระดับโลกว่าด้วยการต่อต้านการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ ในปี 2539 2544 และ 2551 ณ กรุงสต็อกโฮล์ม โยโกฮามา และริโอ เดอจาเนโร ตามลำดับ

สายด่วนให้ความช่วยเหลือ

77. คณะกรรมการรับทราบว่าหน่วยงานบริการสังคมและสภาระดับชาติว่าด้วยเด็ก (the Social Services Division and the National Council for Children) ดำเนินการโทรศัพท์สองสายเพื่อช่วยเหลือเด็ก คณะกรรมการเสนอแนะว่ารัฐภาคีพิจารณารวมบริการโทรศัพท์ทั้งสองสายนี้เป็นสายระดับชาติเดียวกันเพื่อให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น สายโทรศัพท์นี้ควรครอบคลุมพื้นที่ทั้งประเทศ สามารถให้บริการได้ 24 ชั่วโมง และควรมี 3-4 หลักที่จำง่าย และจัดให้มีทรัพยากรการเงินและวิชาการเพียงพอ ตลอดจนบุคลากรที่ได้รับการฝึกฝนให้ตอบคำถามเด็กและวิเคราะห์บทสนทนาทางโทรศัพท์เพื่อจะได้ดำเนินการที่เหมาะสมต่อไป คณะกรรมการเสนอแนะว่า รัฐภาคีควรแสวงหาความช่วยเหลือด้านวิชาการในด้านนี้จากองค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (ยูนิเซฟ) และสายโทรศัพท์ช่วยเหลือเด็กระหว่างประเทศ (Child Helpline International)

เด็กในกระบวนการยุติธรรม

78. คณะกรรมการต้อนรับพระราชบัญญัติศาลครอบครัวและเยาวชนและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ. 2553 ซึ่งนำไปสู่การตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวทั่วประเทศ และเริ่มกระบวนการยุติธรรมเชิงสมานฉันท์อย่างไรก็ดี คณะกรรมการกังวลว่าอายุขั้นต่ำในการรับผิดอาญาซึ่งเพิ่มจาก 7 ปี เป็น 10 ปี นั้นยังคงต่ำกว่ามาตรฐานที่เป็นที่ยอมรับระหว่างประเทศ คณะกรรมการกังวลว่าการฝึกอบรมผู้พิพากษา และบุคลากรตุลาการด้านสิทธิเด็กอาจไม่เพียงพอ และในบางกรณีเด็กอาจถูกกักขังร่วมกับผู้ใหญ่

79. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีดำเนินการและเสริมสร้างความพยายามเพื่อสร้างหลักประกันว่าจะมีการปฏิบัติด้านมาตรฐานกระบวนการยุติธรรมสำหรับเด็กและเยาวชนเต็มรูปแบบ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อ 37 39 และ 40 ของอนุสัญญา และมาตรฐานระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น กฎอันเป็นมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติว่าด้วยการบริหารงานยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน (กฎแห่งกรุงปักกิ่ง) (the United Nations Standard Minimum Rules for the Administration of Juvenile Justice (the Beijing Rules)) ข้อแนะนำของสหประชาชาติว่าด้วยการป้องกันการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน (ข้อแนะนำแห่งกรุงริยาด) (the United Nations Guidelines for the Prevention of Juvenile Delinquency (the Riyadh Guidelines) และกฎสหประชาชาติว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและเยาวชนซึ่งถูกลิดรอนเสรีภาพ (กฎแห่งกรุงฮาวานา) (the United Nations Rules for the Protection of Juveniles Deprived of Their Liberty (the Havana Rules) ทั้งนี้ โดยนำคำแนะนำทั่วไปฉบับที่ 10 เกี่ยวกับสิทธิเด็กในกระบวนการยุติธรรมเกี่ยวกับคดีเด็กและเยาวชน (CRC/C/GC/10)(General Comment No. 10 on children's rights in juvenile justice (CRC/C/GC/10) คณะกรรมการเน้นย้ำให้ รัฐภาคี

(ก) เพิ่มอายุที่ต้องรับผิดทางอาญาให้เป็นระดับอายุซึ่งเป็นที่ยอมรับกันระหว่างประเทศ และไม่ว่ากรณีใดให้มีอายุไม่ต่ำกว่า 12 ปี

(ข) การส่งเด็กไปยังสถานกักขังจะเป็นทางเลือกสุดท้าย และให้กักขังในระยะเวลาที่สั้นที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ และต้องเป็นไปตามกฎหมาย

(ค) เด็กได้รับการกักขังแยกจากผู้ใหญ่ และให้เด็กอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ปลอดภัยและเหมาะสม รวมทั้งสามารถติดต่อกับครอบครัวได้อย่างสม่ำเสมอ

(ง) ส่งเสริมมาตรการทางเลือกในการกักขัง เช่น การหันเหคดี การคุมประพฤติ การให้คำปรึกษา การทำงานบริการชุมชน หรือการรอลงอาญา ในทุกกรณีที่เป็นไปได้

(จ) การฝึกอบรมผู้พิพากษาและบุคลากรการพิจารณาคดีเกี่ยวกับหลักการและบทบัญญัติของอนุสัญญาและพิธีสารเลือกรับ

(ฉ) จัดโครงการกลับคืนสู่สังคมสำหรับเด็ก

(ข) ใช้เครื่องมือความช่วยเหลือด้านวิชาการที่พัฒนาที่คณะกรรมการบูรณาการหน่วยงานของสหประชาชาติว่าด้วยกระบวนการยุติธรรมเยาวชน (the United Nations Interagency Panel on Juvenile Justice) และสมาชิก ซึ่งรวมถึง UNODC องค์การกองทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (ยูนิเซฟ) OHCHR และองค์กรพัฒนาเอกชน และแสวงหาคำแนะนำและความช่วยเหลือด้านวิชาการด้านกระบวนการยุติธรรมจากสมาชิกคณะกรรมการ

เด็กที่ตกเป็นเหยื่อและพยานเด็ก

80. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีประกันว่าเหยื่อหรือพยานอาชญากรรมที่เป็นเด็กทุกคน อาทิ เหยื่อที่เป็นเด็กกรณีถูกละเมิด ความรุนแรงภายในครอบครัว การแสวงประโยชน์ทางเพศและเศรษฐกิจ การลักพาตัว และการค้ามนุษย์ และพยานอาชญากรรมรวมถึงอาชญากรรมที่เจ้าหน้าที่รัฐและผู้ที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่รัฐเป็นผู้กระทำ ได้รับการคุ้มครองตามที่กำหนดในอนุสัญญา และเสนอแนะว่ารัฐภาคีนำแนวทางการปฏิบัติสหประชาชาติเกี่ยวกับความยุติธรรมในกรณีที่เกี่ยวข้องกับเหยื่อและพยานอาชญากรรมที่เป็นเด็ก (แนบเป็นภาคผนวกในข้อมติคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม 2005/20 ลงวันที่ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2548) มาพิจารณาโดยเต็มรูปแบบ (the United Nations Guidelines on Justice in Matters Involving Child Victims and Witnesses of Crime (annexed to Economic and Social Council resolution 2005/20 of 22 July 2005))

เด็กชนกลุ่มน้อยหรือกลุ่มชนพื้นเมือง

81. คณะกรรมการกังวลว่า เด็กในชุมชนพื้นเมือง ชนเผ่า และชนกลุ่มน้อยเผชิญปัญหาตราบาปและการเลือกปฏิบัติอยู่บ่อยครั้งอันเนื่องมาจากอุปนิสัยความเป็นอยู่และภาษาเฉพาะแบบที่แตกต่าง คณะกรรมการกังวลต่อความยากจนที่ปรากฏอยู่ทั่วไปในกลุ่มประชากรพื้นเมืองและชนกลุ่มน้อย และการขาดข้อมูลประชากรศาสตร์เกี่ยวกับประชากรชาวเขาในประเทศ

82. คณะกรรมการเสนอแนะว่ารัฐภาคีดำเนินมาตรการเพื่อที่จะ

(ก) สร้างความตระหนักของประชาชนไทยเกี่ยวกับวัฒนธรรมของชนกลุ่มน้อย และประชาชนพื้นเมือง และเพิ่มความอดกลั้นต่ออุปนิสัยความเป็นอยู่และวิถีชีวิต

(ข) สร้างโอกาสด้านเศรษฐกิจแก่ชุมชนชนกลุ่มน้อยและชนพื้นเมือง และสร้างหลักประกันให้ชุมชน

(ค) จัดเก็บข้อมูลเกี่ยวกับประชากรชาวเขาที่กระจัดกระจายให้เป็นระบบ ทั้งนี้ให้พิจารณาคำแนะนำทั่วไปของคณะกรรมการ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2552) เกี่ยวกับเด็กพื้นเมืองและสิทธิของเด็กพื้นเมืองภายใต้อนุสัญญา

เด็กในจังหวัดชายแดนภาคใต้ของประเทศไทย

83. คณะกรรมการสังเกตว่ารัฐภาคีอยู่ในระหว่างการวางแผนการปฏิบัติการเกี่ยวกับการคุ้มครองและการพัฒนาเด็กและเยาวชนในจังหวัดชายแดนภาคใต้ และต้อนรับมาตรการที่ดำเนินเพื่อสนับสนุนการศึกษา ซึ่งรวมถึงการให้การศึกษาเพื่อการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาและอุดมศึกษา อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการกังวลว่าในบริบทความรุนแรงที่มีการใช้อาวุธซึ่งกำลังดำเนินอยู่นั้น

(ก) เด็กเป็นเหยื่อจากระเบิด การฆ่าโดยมิชอบด้วยกฎหมาย และการโจมตีโดยกลุ่มติดอาวุธที่มีเจ้าหน้าที่รัฐ และในบางโอกาสโดยกองกำลังความมั่นคงของประเทศไทย

(ข) โอกาสการได้รับการศึกษาถูกกระทบเนื่องมาจากการที่กลุ่มติดอาวุธที่มีใจเจ้าหน้าที่รัฐมุ่งเป้าหมายที่โรงเรียนและครู ตลอดจนมาจากการที่มีหน่วยทหารรัฐบาลและกึ่งทหารของรัฐบาลใกล้โรงเรียน และ

(ค) เด็กจำนวนหนึ่งได้รับผลกระทบด้านจิตใจหรือทางอ้อม ซึ่งรวมถึงเด็กที่ได้สูญเสียบิดามารดาคนใดคนหนึ่งหรือบิดามารดาทั้งสองคน เด็กที่ได้รับบาดเจ็บจากความรุนแรง เด็กที่เป็นพยานเหตุการณ์โดยประสบการณ์ตรง หรือรับทราบเหตุการณ์จากสื่ออื่นนอกจากวิธีการอื่น ๆ ตลอดจนเด็กและครอบครัว ซึ่งชีวิตได้รับผลกระทบจากเหตุการณ์

84. คณะกรรมการเสนอแนะว่ารัฐภาคี

(ก) ดำเนินมาตรการทันทีเพื่อประกันว่าสถานการณ์ในจังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่มีผลในเชิงลบทั้งในทางตรงและทางอ้อมต่อเด็ก คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีนำข้อเสนอแนะภายใต้พิธีสารเลือกรับเรื่องการเกี่ยวพันของเด็กในความขัดแย้งกันด้วยอาวุธ (CRC/C/OPAC/THA/CO/1, 2012) ไปปฏิบัติโดยไม่ล่าช้า

(ข) สร้างหลักประกันว่าการดำเนินการเรียนการสอนในโรงเรียนไม่ชะงักอันเนื่องมาจากทหารของรัฐหรือหน่วยกำลังกึ่งทหาร และได้รับการคุ้มครองจากการโจมตีของกลุ่มติดอาวุธของกองกำลังที่ไม่ใช่ของรัฐ

(ค) จัดการสนับสนุนและบริการด้านจิตวิทยาและสังคมให้แก่เด็กที่ได้รับผลกระทบจากความรุนแรงที่ใช้อาวุธเป็นเรื่องเร่งด่วน

(ง) ดำเนินการเร่งรัดให้จัดทำแผนปฏิบัติการว่าด้วยการคุ้มครองและการพัฒนาเด็กและเยาวชนในเขตจังหวัดชายแดนภาคใต้

ณ. การให้สัตยาบันกฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ

85. คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคีให้สัตยาบันพิธีสารเลือกรับ เรื่อง กระบวนการร้องเรียน (the Optional protocol to the Convention on the Rights of the Child on a Communications Procedure) คณะกรรมการยังได้เสนอแนะรัฐภาคีให้สัตยาบันตราสารว่าด้วยสิทธิมนุษยชนฉบับหลักของสหประชาชาติ (the core United Nations human rights instruments) ซึ่งรัฐภาคียังไม่ได้เป็นภาคี ได้แก่ พิธีสารเลือกรับของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม (the Optional Protocol to the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights) พิธีสารเลือกรับฉบับที่หนึ่งและฉบับที่สองของกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง (the first and second Optional protocols to the International Covenant on Civil and Political Rights) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาต่อต้านการทรมานและการประติบัติหรือการลงโทษที่โหดร้ายไร้มนุษยธรรม หรือ ย่ำยี ศักดิ์ศรี (the Optional Protocol to the Convention against Torture and Other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment) พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิของคนพิการ (the Optional Protocol to the Convention on the Rights of Persons with Disabilities) อนุสัญญาระหว่างประเทศว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิของคนงานอพยพและสมาชิกครอบครัว (the International Convention on the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families) อนุสัญญา ระหว่างประเทศว่าด้วยการป้องกันบุคคลทุกคนจากการหายสาบสูญโดยถูกบังคับ (the International Convention for the Protection of all Persons from Enforced Disappearance) และอื่นๆ

ณ. ความร่วมมือกับองค์กรระดับภูมิภาคและองค์กรระหว่างประเทศ

86. คณะกรรมการเสนอแนะว่ารัฐภาคีร่วมมือกับคณะกรรมการสิทธิสตรีและเด็กแห่งอาเซียน (the ASEAN Commission on the Promotion and Protection of the Rights of Women and Children) และองค์กรอื่นๆ

ฎ. การติดตามและการเผยแพร่

87. คณะกรรมการเสนอแนะว่ารัฐภาคีใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อให้มีการดำเนินการนำข้อเสนอแนะไปปฏิบัติทุกประการด้วยวิธีการต่าง ๆ ซึ่งรวมถึงการส่งข้อเสนอแนะนี้ให้ผู้นำรัฐ ศาลสูงสุด รัฐสภา กระทรวงที่เกี่ยวข้อง และหน่วยงาน/เจ้าหน้าที่ท้องถิ่น เพื่อให้พิจารณาตามควร และการปฏิบัติต่อไป

การเผยแพร่

88. คณะกรรมการเสนอแนะให้รัฐภาคีเผยแพร่รายงานฉบับที่ 3 - 4 และสรุปข้อสังเกตของคณะกรรมการต่อรายงานฉบับที่ 3 - 4 เป็นภาษาของประเทศ รวมถึงเผยแพร่ผ่านอินเทอร์เน็ตให้สาธารณชน ประชาสัมพันธ์องค์กรต่าง ๆ กลุ่มเยาวชน กลุ่มวิชาชีพ และเด็ก เพื่อที่จะให้เกิดการอภิปรายและการตระหนักรู้เกี่ยวกับอนุสัญญา การปฏิบัติดำเนินการ และการตรวจสอบติดตาม

ฎ. รายงานฉบับต่อไป

89. คณะกรรมการเชิญรัฐภาคีให้ยื่นรายงานตามวาระ (periodic report) โดยรวมฉบับที่ 5 และฉบับที่ 6 ภายในวันที่ 25 ตุลาคม พ.ศ. 2560 คณะกรรมการขอให้พิจารณาแนวทางปฏิบัติด้านการรายงานเฉพาะอนุสัญญาที่มีลักษณะเดียวกันของคณะกรรมการ ซึ่งได้รับรองเมื่อวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2553 (CRC/C/58/Rev.2) และแจ้งให้รัฐภาคีระลึกว่ารายงานในอนาคตควรจะดำเนินการตามแนวทางปฏิบัติและมีความยาวไม่เกิน 60 หน้า คณะกรรมการกระตุ้นให้รัฐภาคียื่นรายงานตามแนวทางปฏิบัติ ในกรณีที่รัฐภาคียื่นรายงานมีความยาวเกินกำหนด จะขอให้รัฐภาคีทบทวนและยื่นรายงานใหม่ตามแนวทางปฏิบัติที่ระบุไว้ข้างต้น คณะกรรมการแจ้งให้รัฐภาคีระลึกว่าในกรณีที่รัฐภาคีไม่อยู่ในฐานะที่จะทบทวน และยื่นรายงานใหม่นั้น จะไม่สามารถรับประกันว่าจะมีการแปลรายงานเพื่อให้องค์กรตามสนธิสัญญาตรวจสอบได้